

Joh 14:1-14, 4:e sönd. i påsktiden 2:a årg. 100425.

Tillit är en grundpelare i nästan alla våra djupare relationer. Att vi kan känna trygghet och lita på varandra. Tilliten till att du finns där. Du kan inte bara lämna. Vad blir det då av det som vi byggt upp gemensamt? Hur ska jag kunna orientera mig vidare? Ja, kanske rent av hur ska jag kunna fortsätta?

Jesus befinner sig med sina lärjungar i Jerusalem. Han har flera gånger berättat för dem att det här kommer inte att sluta bra. Snaran håller liksom på att dras åt. Man vill åt mitt liv, säger Jesus.

Vännerna har ätit den sista måltiden tillsammans och Judas den stackaren har just utpekats som förrädare. Och för att sammanfatta det som varit och för att gjuta mod i lärjungarna håller Jesus i Johannesevangeliet ett avskedstal. Vår text idag är inledningen av detta långa, och på typiskt Johanneiskt sätt språkligt invecklade tal.

*Joh.14:1-14.

”Herre, vi vet inte vart du går, hur ska vi då känna vägen?” Tomas fråga är i högsta grad relevant. Och nästan här hittar vi väll trons stora dilemma. Hur ska vi kunna hitta vägen? En grundläggande fråga för alla oss som söker oss fram i tron. Hur ska vi kunna hitta det rätta? Hur hittar vi det som är sant? Hur ska vi kunna känna vägen? Frågan som gör det så svårt, men kanske också som gör det så spännande. Kristna har under långa tider kallats för vägens folk. Det är nått fint över det. Att vara på vandring, att vara i rörelse. Att vara vägens folk. Låt oss se till att det helt dör ut.

Men vad var det Jesus svarade Tomas. Jo, ”jag är vägen sanningen och livet ” svaret är välkänt. Och hur underbart är det inte att alla dessa tre förenas i honom, vägen, sanningen och livet.

Men vi kan också lätt se att mänskligheten inte ser något stort förklaringsljus över svaret. Och inom kyrkan ser vi att vägarna för att försöka tolka och förstå snabbt gick isär. Och vi hittar strider och fejder vi knappast ens hittar i politiken. En rädsla för andra och andras tänkande som kommit så lång från trons ursprung man kan tänka sig.

Nej tankarna om hur vi ska tolka svaren, tron och livet är många. Kanske lika många som det finns människor. Och vi står ibland ganska ensamma i vårt sökande och i vår grubblande. Det är inte alltid helt lätt att sätta ord på, och dela det innersta med andra. Kanske har det blivit så här i vårt individualistiska tidevarv, kanske är det så här det måste vara. Kanske är det som för Pär i himlaspelet, han var tvungen att gå ensam de yttersta stegen, för han vän och vägvisare skulle hem och slå teger. Och Jakob i gamla testamentet. Han fick ensam brottas med Gud. Han gick haltande därifrån, men han gick med Guds välsignelse.

Men gudskelov så påverkar liksom inte alla våra olika svar, alla våra olika tolkningar själva källan. Jesu svar, om att han själv är vägen, sanningen och livet. Eller att ingen kommer till fadern utom genom mig. Är lika sant hur olika vi än tolkar det, ser på honom, på varandra eller bygger vår tro.

Jag tror att Kristus är sanningen och verkligheten för alla människor. Vare sig vi själva ser det, förstår det eller inte. För skapelsen är liksom Kristusmärkt. En närvaro som sträcker sig långt över det mänskliga. Långt över hur vi vanligen ser på närvaro. Och därför tror jag att han finns i varje människas sökande. Efter en tro, efter det sanna, efter det goda. Om vi kommer så lång så att vi ser, förstår och bekänner. Det är kanske inte det absolut avgörande. Och det har inte heller med hans närvaro att göra, den är så mycket större än så. Och många av oss människor bär ju på så många negativa

erfarenheter, blockeringar och rädslor. Att vägen fram till en kristen tro ter sig närmast omöjlig.

Men han finns där, var så säker, för var och en av oss. Det tror jag ingår i det förunderliga i att vara människa. Och därför är han också "vägen, sanningen och livet ." Det är som Paulus säger, "det är i honom vi lever rör oss och är till."

Och det jag tror att det vi söker i den här tillvaron, är ett fäste. Ett fäste och en tillit. En tillit som kan få den här minst sagt bristfälliga och till synes nyckfulla världen att ändå te sig meningsfull. En tillit som säger att jag har rätt att var den jag är. Att jag har rätt att bli älskad, trots den jag är, trots det jag inte är. En slags tillit som är större än trygghet. Liksom ett sätt att förhålla mig till livet. Och nått som kan finnas kvar när tryggheten rasar.

Och är det inte just det som Jesus talar om i texten? Om tilliten. Han vet vad som väntar, men hur ska han få lärjungarna att kunna leva vidare, att våga leva vidare.

Hur går man från närvaro till tro?

Hur går man från trygghet till tillit?

"Känn ingen oro" så började han avskedstalet till sina vänner."Tro på Gud och tro på mig". Och så berättar han om sin starka enhet med fadern, med Gud. "Den som har sett mig har sett Fadern." och på Tomas fråga om vägen så svarar Jesus som Gud svarar Moses från den brinnande busken. Jag är... "Jag är vägen sanningen och livet." han inte bara talar om det, han är det också. Han inte bara talar om hur det fortsatta livet är möjligt. Han själv liksom är fortsättningen. Som om han sa, sök sanningen och livet, och ni kommer att finna mig. Sök sanningen och livet, och ni kommer att finna mig. ... Alltså känn ingen oro.

En tro, en tillit, ett sätt att förhålla sig till livet. Det har inte med bekymmerslöshet att göra, det går djupare än så. Men att tro att livet i sig, bär på en inneboende kraft som läka och hela. Att det finns nått som kan föra oss till sanning och liv. För det är ju Guds värld det handlar om mina vänner. Det är Guds värld det handlar om. Den värld som Jesus själv har dött och uppstått för. Och det genomsyrar skapelsen, det är inbyggt i livet självt. Och därför alla människors verklighet.

En tro som säger att livet är inte alltigenom gott, det vet vi alla som tittar oss omkring.

Barn som flyr undan krig och förtryck, unga tjejer som säljs som sexslavar på vår egen gata. En värld som ropar efter upprättelse och helande. Men ändå, mitt i allt detta, -en tro som söker sig framåt. Att som trons folk vara på vägen i en rörelse. Att ana att vi är på väg mot något. Om vi nånsin kommer fram det vet jag inte, visst ser det lite dystert ut. Men kanske är inte det det viktigaste. För det är ändå vägen, skriver Karin Boye, det är ändå vägen som är mödan värd..